

17 dhjetor

Në këtë ditë të dytë të Nëntëditëshit tonë hyjmë në zemrën e kohës që na ndan nga kremtimi i Lindjes së Zotit. Tekstet liturgjike, në fakt, janë të gjitha të orientuara drejt kësaj pritjeje: është antifona e kësaj Meshe “*Gëzou, o qiell, galdo, o tokë, sepse Zoti ynë po vjen plot mëshirë për skamnorët*”, janë lutjet, antifona e Ungjillit që thotë: “*O Urti që del prej Tejetlartit dhe gjithçka nënstron me fuqi e embëlsi: eja e na mëso udhën e jetës*”.

Por mbi të gjitha Liturgjia e Fjalës na bën të kuptojmë dëshirën për të pritur, që ka karakterizuar gjithmonë njerëzit e besëlidhjes së vjetër.

Dhe, duke folur për dëshirën, po kujtoj pyetjet që bëmë dje: a dëshirojmë? A po presim ndokënd?

Bekimi i Jakobit që dëgjuam në leximin e parë është gjithashtu një profeci mesianike që lidh të Vajosurin e Zotit me linjën mbretërore të Davidit. Ashtu si edhe Ungjilli i Mateut, i cili, falë gjenealogjisë së tij, e vë Jezusin në trungun e dinastisë davidike, e cila rrjedh drejtpërdrejt nga Abrahami. Psalmi mbretëror, pastaj, shpreh jo vetëm faktin se Mesia është mbret, por përshkruan edhe atributet e tij të drejtësisë dhe të paqes.

Pra, të mësojmë që t’i japim përmbajtje serioze shpresës sonë. Shumë shpesh, në fakt, dëshirojmë dhe e vendosim shpresën tonë në gjëra të kota, të cilat nuk janë vërtet të dobishme për jetën tonë si qenie njerëzore dhe si besimtarë, duke demonstruar kështu se shpresa jonë nuk e ka Hyjin si objekt të saj. Ose ndoshta e vendosim shpresën tonë te njerëzit dhe kështu u japim atyre më shumë autoritet mbi veten tonë, sesa i japim Hyjit.

Por, shpresa e krishterë është para së gjithash një virtyt teologjik: domethënë, ajo ka Hyjin si objekt të saj. Dëshirimi i të mirave të sjella nga Jezusi-Mesi na bën që të jemi vërtet burra dhe gra shprese. Dhe cilat janë të mirat që sjell Mesia? E thamë pak më parë: drejtësia dhe paqja.

Drejtësi do të thotë “të bësh atë që është e drejtë” dhe ne e dimë se vetëm Hyji është krejtësisht i drejtë. Të bësh atë që është e drejtë, pra, do të thotë të vësh në praktikë urdhërimet, veçanërisht urdhërimin e dashurisë që Zoti Jezus e konkretizoi në veprat e mëshirës.

Paqja, nga ana tjetër, nuk është aspak “mungesë lufte”, por vetë prania e Hyjit në jetën tonë: kjo është ajo që do të thotë fjala “Shalom”.

Jezusi tashmë i ka realizuar të gjithë këtë duke qenë Ai “drejtësia e Hyjit” dhe “Princi i paqes”. Kemi kërkuar dhuratën e Urtisë përpara Ungjillit dhe do ta kërkojmë përsëri pas kungimit: me urtinë, dhuratë e Shpirtit Shenjt, kuptojmë se përmbajtja e shpresës sonë duhet të jetë pikërisht zbatimi i plotë i asaj që Jezusi ka sjellë tashmë me ardhjen e tij, duke u angazhuar që ta realizojmë atë në jetën tonë.

Të bashkuar me Krishtin, qofshim punëtorë të drejtësisë dhe të paqes.